

בע"א (חדרה) 40689-11-13 - סולימאן מחאג'נה נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 40689-11-13 - סולימאן מחאג'נה נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 40689-11-13

סולימאן מחאג'נה

נגד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[13.02.2015]

כב' השופטת רקפת סגל מוהר

החלטה

בפני בקשה להארכת מועד להישפט ולביטול שלושה דוחות חניה.

רקע

במהלך שנת 1999 נרשמו לרכבו של המשיב, מ.ר. 57-588-00 (להלן: "הרכב"), שלושה דו"חות חניה: דו"ח מס' 20646352 מיום 24.5.99, דו"ח מס' 20137659 מיום 29.6.99 ודו"ח מס' 21068655 מיום 13.7.99 (להלן: "הדו"חות").

המבקש, הטוען כי דבר קיום הדו"חות נודע לו לראשונה רק בתאריך 14.7.13, עת הופיעו בביתו מעקלים מטעם המשיבה, טוען להתיישנות העבירות המיוחסות לו בדו"חות אלה ולחילופין טוען הוא להתיישנות העונשים שהוטלו עליו בגינם. בנוסף, עותר המבקש להשבת הסך של ₪ 2,187 אותם שילם למעקלים "תחת מחאה". מנגד טוענת טוענת כי הודעות תשלום קנס בגין כל אחד מהדו"חות נשלחו עוד ביום 13.1.00 אל כתובתו הרשומה של המבקש בדואר רשום, וכי ביום 11.11.08 נמסרה לו כדין דרישת תשלום והתראה טרם נקיטת הליכי גביה. במצב דברים זה מבקשת המשיבה כי אדחה את טענת המבקש בכל הנוגע להתיישנות העבירות, מוסיפה כי מדובר בבקשה שהוגשה בשיהוי ניכר ובנוגע לטענה בדבר התיישנות העונש טוענת היא להעדר סמכותו העניינית של בית משפט זה לדון בה.

בקשה זו נדונה לראשונה ביום 15.12.13 על ידי כב' השופטת ט. תדמור זמיר אשר החליטה לדחותה ואולם בעקבות פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בערעור שהוגש על ידי המבקש (ע"פ 19552-06-14) ואשר במסגרתו הוחלט על ביטולה, נדונה היא בפני מחדש.

טעוני וראיות הצדדים

במסגרת בקשתו, תגובתו לתשובת המשיבה וטיעוניו בבית המשפט, העלה המבקש טענות אלה:

- המשיבה לא המציאה לידיו דרישת תשלום כלשהי בגין הדו"חות נשוא הבקשה.
- מדובר בעבירות מסוג "חטא" שתקופת ההתיישנות החלה עליהן היא שנה (לפי הוראת סעיף 9(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982, להלן: "חטא";).
- העונשים הקבועים לצד עבירות אלה התיישנו גם הם (לפי הוראת סעיף 10(3) לחסד"פ).
- אישור המסירה של דרישת התשלום וההתראה מיום 11.11.08 עליו מסתמכת המשיבה כשהיא טוענת לשיהוי בהגשת בקשתו איננו יכול להיחשב כאישור מסירה כדין בהיותו פגום, לקוי וחסר פרטים מהותיים כגון מועד ושעת ביקור המוסר בביתו.

בהקשר זה מוסיף המבקש וטוען כי מאז חודש יוני 2008 עת נישא, הוא מתגורר בדירה נפרדת מזו של הוריו ובני משפחתו, מה עוד שאין לו כלל קרוב משפחה בשם מוחמד.

המשיבה, הטוענת כאמור כי שלחה את הודעות הקנס אל כתובתו הרשומה של המבקש - שכ' ערבי, אום אל פחם - ביום 13.1.00, דהיינו בטרם חלפה שנה מאז מועדי ביצוע 3 העבירות, צרפה לתשובתה אסמכתאות המלמדות על משלוח ההודעות במועד זה (העתקי ההודעות ומספריהן ואישורי רשות הדואר בדבר משלוחן), כמו גם את אישור מסירת דרישת התשלום וההתראה מיום 11.11.08 עליו חתם אדם ששמו מחמוד ואשר לפי הצהרת המוסר (עובד רשות הדואר) נראה כמי שמלאו לו 14 שנים והוא גר עם המבקש בביתו.

המשיבה מוסיפה ומציינת את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, מסתמכת בהקשר על פסק הדין שניתן ברע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' אברהם חנוך כרם וטוענת לשיהוי ניכר ובלתי מוצדק בהגשת הבקשה, תוך הסתמכות על הוראת סעיף 229 (ה) לחסד"פ ופסיקת בית המשפט העליון בנושא זה ברע"פ 4557/08 בן זכאי נ' מדינת ישראל.

דיון והכרעה

לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובה, בתשובה ובראיות שהונחו בפני ולאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים עדות המבקש, מסקנתי היא כי דין הבקשה להידחות. ואלה הם נימוקי:

- לאור קביעתו הברורה של בית המשפט העליון בע"פ 3482/99 פסי נ' מדינת ישראל בדבר העדר סמכות של בית המשפט לעניינים מקומיים לדון בטענה הנוגעת להתיישנות הקנסות נשוא הדו"חות, לא אוכל להידרש לטענת המבקש בהקשר זה.
- העבירות נשוא הדו"חות שנרשמו למבקש הינן עבירות קנס מסוג ברירת משפט, דהיינו עבירות "חטא" שתקופת ההתיישנות הקבועה לגביהן בחוק היא שנה (ר' לשון סעיפים 9 ו-225א (א) לחסד"פ המטילים על המשיבה חובה לשלוח למבצעי העבירות הללו את הודעות תשלום הקנס בתוך שנה מיום ביצוען).

תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת כי: "בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן". כלומר, במקרים בהם נשלחת ההודעה בדואר רשום, קיימת חזקת מסירה והנטל להוכיח את אי ההמצאה, עובר אל הנמען. ברע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' אברהם חנוך כרם עליו מסתמכת המשיבה, קבע בית המשפט העליון כי: "בבסיס חזקת המסירה בדואר עומד טעם כפול: האחד עניינו בחובה החוקית של כל תושב לעדכן את מרשם האוכלוסין על כל שינוי במענו...הטעם השני טמון בניסיון החיים והשכל הישר המלמדים כי מסמך שנשלח בדואר מגיע ליעדו ברוב המכריע של המקרים...עוד מלמד הניסיון כי מקום שההודעה לא נדרשה במען שאליו נשלחה, ברגיל נעוץ הטעם לכך בנמען...זוהי קביעה נורמטיבית הזקפת לחובת הנמען אי-קיום חובות המוטלות עליו מכוח הדין לעדכן כתובת ולדרוש דואר רשום ששלחה אליו רשות מוסמכת. אפשרות נוספת היא שאירעה תקלה כלשהי שגרמה לכך שהנמען לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו. במצבים כאלה - שהם בגדר החרג ויוצא הדופן - תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי מאפשרת לנמען לנסות לסתור החזקה...".

לטעמי, הודעות הקנס ואישורי המשלוח שהוצגו מטעם המשיבה, מלמדים על משלוחן לכתובתו הרשומה של המבקש ביום 13.1.00 (ר' אישורו לכך שאכן מדובר בכתובתו - עמ' 6, ש' 1 לפרוטוקול מיום 13.1.15), דהיינו בתוך תקופה של פחות משנה מאז מועדי ביצוע העבירות. במצב דברים זה ובהעדר ראיה שתסתור את חזקת המסירה (כגון אישור שילמד על עדכון כתובת חדשה במשרד הפנים וכיו"ב), שוכנעתי כי ההודעות נמסרו למבקש, בשעתן, כדין.

· באשר לאישור מסירת דרישת התשלום וההתראה ביום 11.11.08 - אישור זה נראה על פניו תקין, באשר הוא מכיל את פרטי המבקש, כתובתו, מועד המסירה וחתימת המוסר וכן חתימתו של המקבל, אדם ששמו מחמוד. בנסותו לשכנעני כי האישור איננו יכול להיחשב כאישור מסירה כדין, הגיש ב"כ המבקש לעיוני את התצהיר נ/1, בו המבקש "מאשר ומצהיר כי אין לו אח בשם מחמוד". ואולם, במהלך עדותו בבית המשפט אישר המבקש כי שמו של אחיו מחמוד וכי הוא התגורר עמו באותו בית עד לפני 4 שנים (שנת 2011). יחד עם זה ובאותה נשימה, טען המבקש כי ב- 2008 מחמוד לא גר עמו ולמראה חתימתו בשפה העברית - "מחמוד", טען כי אין זו חתימת אחיו והציג בפני את הסכם הנישואין של האח, עליו מתנוססת חתימה שונה שלו, בשפה הערבית (נ/2).

בנקודה זו שאלתי עצמי מדוע לא זימן המבקש את אחיו מחמוד לעדות. דומני כי התשובה לשאלה זו נלמדת מן ההלכה הפסוקה הקובעת כי הימנעות מהבאת עדים רלוונטיים פועלת לחיזוק ראיות הצד שכנגד, הואיל וזו מקימה הנחה לרעת הצד הנמנע מהבאתה שלו נשמעה עדותו של העד, היה בה כדי לתמוך בגרסת היריב (י' קדמי "על הראיות" (חלק ראשון), תש"ע-2009, עמ' 418 וכן ע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' סלימה מתתיהו ודברי כב' השופטת בן פורת בע"פ 437/82 סלומון אבו נ' מדינת ישראל: "הלכה פסוקה היא, שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגרסה המפלילה, בה דוגלת התביעה".

סוף דבר

גרסת המבקש הטוען כי הודעות הקנס ודרישת התשלום וההתראה לא נמסרו לידי מעולם, נמצאה בעיני בלתי משכנעת. משכך, בהתחשב בבחירתו לשלם את החוב - אף אם "תחת מחאה", כמו גם בשיהוי הניכר בהגשת בקשתו - שיהוי שלהתרשמותי נעוץ במשך הזמן בו נמנעה המשיבה מגביית הקנסות באמצעות מעקלים - זמן אשר ככל הנראה נוצל על ידי המבקש בהתחמקות מתשלום הקנסות מתוך תקווה כי לא ייגבו ממנו עוד - הנני מחליטה לדחות את בקשתו על כל חלקיה.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים, בדואר רשום.

ניתנה היום, כ"ד שבט תשע"ה, 13 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.